

За наукові КАДРИ

Орган партійно, ректорату, комітету ЛКСМУ, профклубу та місцевому
Одеського Державного Університету ім. І. І. Мечникова

ВІСНИК
22
ЛИСТОПАДА
1955 року
№ 35 (469)

Ціна 20 коп.

Колектив Одеського державного університету
ім. І. І. Мечникова виконав свій патріотичний
обов'язок — допоміг колгоспникам Іванівського
району в завершенні збирання врожаю.

Зараз найголовнішим завданням всіх викла-
дачів і студентів університету є успішна
підготовка до зимової екзаменаційної сесії.

СТІЙКО БОРИТЬСЯ ЗА МИР НА ЗЕМЛІ!

Це було рівно шістнадцять років тому. Похмурої осінньої днини гітлерівські окупанти захопили приміщення всіх вищих учбових закладів столиці Чехословаччини — Праги. Вони оголосили, що чеські університети й інститути закриваються, а вести наукову роботу в них віднині забороняється під страхом смертної кари. Гестапо арештувало сотні студентів. Арештованих вивели на подвір'я казарми. Есесівці вимагали, щоб були названі організатори антифашистської демонстрації, яка відбулася напередодні. Жоден з трьох тисяч студентів не розкрив уст. Тоді фашисти вивели з рядів кілька чоловік і розстріляли їх на місці, а інших відправили в концетраційні табори.

Криваві празькі події викликали хвилю гніву і обурення серед демократичного студентства світу. Ніщо не могло зломити волі учнівської молоді в її боротьбі проти темних сил реакції і війни.

В пам'ять страчених юних чехословацьких героїв 17 листопада було оголошено Міжнародним днем студентів. Так самою історією народжений день солідарності студентів усіх країн.

Після розгрому фашизму до Праги у 1946 році на свій перший Всесвітній конгрес з'їхалися представники студентів з різних кінців землі. Тут була утворена бойова організація прогресивного студентства — Міжнародна спілка студентів. Об'єднати широкі маси учнівської молоді, підняти їх на боротьбу за мир, за права молодих громадян — благородне завдання поставила перед собою МСС. Що не рік, то все більше студентів стає під її прапори. Дев'ять років тому Спілка налічувала лише півтора мільйона юнаків і дівчат з тридцяти восьми країн, а тепер до неї входить близько шести мільйонів більш ніж із сімдесяти країн.

В перших рядах міжнародного студентського руху йдуть студенти Радянського Союзу. Ім створені всі умови для всебічного розвитку. Для них широкі відкриваються нові школи, технікуми, вузи. Перед ними стеляться всі шляхи до знань, творчості і щастя.

Радянські студенти безмежно люблять свою Батьківщину, всією душею віддані рідній Комуністичній партії. Вони хочуть бути корисними народowi, і тому сміливо штурмують висоти науки, наполегливо оволодівають технікою і культурою. Вони готують себе до активного труда. Виховані в дусі пролетарського інтернаціоналізму, в дусі братерства і дружби між народами, вони все більше зміцнюють зв'язки з демократичною молоддю всіх країн.

Сонце нового життя зійшло для синів і дочок трудящих великого Китаю і країн народної демократії. Ще недавно були вони затурканими і безправними, а тепер вільно дихають, живуть в радості, вчаться і розвивають свої здібності.

Інше становище у капіталістичних країнах. Навіть в найбільш економічно розвинених державах мало хто може одержати вищу освіту. Для дітей трудящих по суті закриті двері інститутів і коледжів — їм нічим платити за навчання. Майже зовсім не розвивається вища освіта в колоніальних і залежних країнах.

Учнівська молодь країн капіталу відзначає в цьому році Міжнародний день студентів посиленням боротьби за свої насути права, за припинення гонки озброєнь, за мир.

Єдність і дружба студентів міцніють повсякчас. На власному досвіді переконалися молоді, що дружні зв'язки і співробітництво допомагають студентам розширяти свої знання, оволодівати культурною спадщиною народів. Ось чому на наступний рік сесія Ради МСС намітила програму міжнародних студентських зустрічей. В багатьох країнах відбуються конференції і семінари студентів різних учбових закладів, проходитимуть зимові всесвітні ігри, турнір на першість світу з шахів, відкриються міжнародні табори.

— Наша сила в єдності! — говорять студенти Італії і Франції, Індії і Австралії.

— Дайте нам змогу вчитися! — вимагають молоді люди Гватемали і Чилі, Туреччини і Нірерії.

— Мир! Дружба! Співробітництво! — проголошує молоді Сходу і Заходу, Півдня і Півночі.

Голоси юних борців за мир зливаються в єдиний могутній хор, владно звучать над планетою.

Як клятву, повторює молоді, що вчиться, слова Гімну Міжнародної спілки студентів:

Воля братів,
Вірність братів,
Дужча за атомні бомби катів!
Юність ясна,
В дружбі міцна.
Сил не шкодує
В борні за мир вона.
В дружбі міцна,
Вірна, ясна
Путь в нас до щастя завжди одна!

До СРСР — світоча прогресу і демократії, фортеці миру і дружби — звернені погляди молодих громадян світу. В радянській молоді бачать юнаки і дівчата великий приклад творчої праці, приклад героїчної боротьби за мир. Молодь інших країн вчиться у радянського юнацтва бути вірною справою миру, ненавидіти тих, хто хоче ввергнути людство у вир нової кривавої бойні.

По радянській молоді рівняють свій крок усі студенти світу, всі ті, в чийі грудях б'ється чесне серце, кому дорого мир, незалежність своєї країни, щастя свого народу.

У Міжнародний день студентів на всіх паралелях і меридіанах лунає бойовий клич:

Станьте, студенти, на іспит великий.
—

Стійко боріться за мир на землі!
(«Молодь України», 16/XI 1955 р.)

Педагогічна практика у істориків

З 9-го листопада група наших студентів розпочала практику в 49-ій середній школі. Перша, пасивна частина практики дала нам можливість познайомитися з викладацьким складом і з учнями тих класів, де ми повинні давати уроки.

Вже перші уроки, проведені студентами з 5-х, 7-х, 9-х і 10-х класів, показали, з якою серйозністю поставилися наші студенти до педагогічної практики. Особливо добрі, змістовні уроки дали студенти Май (в 9-му класі), Чимбір (в 9-му класі), Суботина (в 5-му класі) та інші.

В міру того, як наші студенти освоювались у школі, входили в роль вчителя, уроки проходили все цікавіше, організованіше, ми більше зв'язувалися з класом, більше працювали з учнями. Велику допомогу в нашій роботі в школі нам надають викладачі історії, які працюють в цій школі, Жовій Аронович Фукс і Тетяна Леонідівна Скороходова. Вони чутиливо і уважно ставляться до студентів, допомагають нам виправляти помилки, дають цінні методичні поради і т. д.

Крім проведення уроків, кожний з нас прикріплений до якогось класу, що допомагає нам привичаюватись до роботи класного керівника.

К. БАБІЄНКО, студентка V курсу історичного факультету.

ПРАЦЮВАЛИ ДРУЖНО

Група студентів III курсу історичного факультету вийшла на збирання кукурудзи в 4-ту бригаду колгоспу ім. Леніна, с. Благоева.

За один тиждень студенти, які працювали в цій бригаді, зібрали 18 гектарів кукурудзи, наламавши 385 центнерів кукурудзи.

Вся група працювала дружно. Кожний розумів, що перед ним стоїть важливе завдання, і з усією серйозністю ставився до його виконання. Незважаючи на несприятливу погоду, зривів у роботі не було. Першовиками в роботі, як і завжди, були комуністи і комсомольці. Краще всіх працювали комуніст Гайдай Г., комсомольці Довженко А., Завгородній С., Гомонюк В., Риженко А., Тарасенко Т., Ципіна Г., Урсу Д. та інші.

За добру роботу правління колгоспу винесло нашій студентській бригаді подяку.

П. БОНДАРЕНКО, студент III курсу історичного факультету.

ЗАСЛУЖЕНА ПОДЯКА

Наша група працювала на хуторі ім. Леніна. В день приїзду виявилось в розмові з головою колгоспу, що для того, щоб виконати вчасно встановлені нам норми, потрібно кожний день виламати по два рядки кукурудзи довжиною в 1050 метрів. Зібрати ці рядки — нелегка справа. З нею справлялися лише передові колгоспники. Наша комсомольська група вирішила не відставати від передових. Всі дружно взялися за роботу. В перший день норму закінчили пізно вечором. Поверталися в хутір надзвичайно стомлені, але задоволені — рішення виконуємо з першого ж дня. Темпи роботи не знижувались і в наступні дні. Відстаючим допомагали, передових захохочували. Бували такі дні, що ми навіть обідали на ходу. Наш приклад почали наслідувати колгоспники, і скоро по два рядки виконували й ті колгоспники, що раніш відставали.

За старанну роботу і якісне її виконання правління колгоспу винесло нашій групі подяку.

Ф. МОШЕВИЧ, студентка IV курсу хімічного факультету.

ВІСТІ З КОЛГОСПНИХ ЛАНІВ

СУМЛІННА ПРАЦЯ

На полях Іванівського району нашої області кипить напружена праця. Перед колгоспниками району було поставлено серйозне завдання: до 20 листопада завершити всі сільськогосподарські роботи.

У виконання цієї почесної і відповідальної справи разом з студентами інших факультетів включилися також колективи 3-го і 4-го курсів філологічного факультету.

В колгоспі ім. Чапаєва, с. Білки, працювали III і IV курси російського відділу; в колгоспі ім. Маленкова, с. Сухомлинова, — III і IV курси українського відділу.

Порівняно з теплими днями жовтня, умови праці зараз набагато складніші. Холодний північний вітер пронизує наскрізь, не менш холодний осінній дощ краде у студентів робочі години.

Але все це не перешкоджало напруженій щоденній праці.

В перший же день роботи, 14 листопада, групи показали зразки сумлінної праці, проявили високу свідомість і витримку. В групах, якими керують доценти Б. О. Шайкевич і В. З. Несторенко, більшість товаришів зібрали кукурудзу з площі 12—13 сотих замість 10 сотих. Протягом робочого дня на адресу студентів не було жодного критичного зауваження з боку керівників студентських бригад.

Не з меншим напруженням працювали студенти III і IV курсів українського відділу, де керівниками доцент І. І. Цукерман і старший викладач М. О. Левченко. Тут також денні норми значно перевиконувалися. На відведених кожній групі ділянках студенти намагалися якнайкраще і якнайшвидше закінчити роботу.

Для цього вони вставали, як кажуть на селі, з першими півнями і кінчали роботу пізнім вечором. На запитання, хто з студентів його бригади добре працює, керівник бригади М. О. Левченко відповів: «Всі працюють добре. Я надзвичайно задоволений сумлінним ставленням цієї групи до праці».

Керівники студентських бригад разом з правлінням колгоспів своєчасно потурбувались про створення студентам нормальних побутових умов. Зрозуміло, що в обставини трудового напруження, яке створено, студенти достроково закінчують роботу на своїх ділянках і з почуттям морального задоволення повертаються в університетські аудиторії, щоб продовжити навчання.

В. ДРОЗДОВСЬКИЙ.

Допоміг набутий досвід

III курс геолого-географічного факультету (група геологів) працювала в колгоспі ім. Молотова (село Балаїні). Працювали лише на збиранні кукурудзи. Перед кожним стояло відповідальне завдання — будь-що за 10 днів виконати встановлену норму. Ні холод, ні дощі не були перешкодою для виконання денних норм.

15 листопада, наприклад, через дощ колгоспники не вийшли на роботу. Наша ж група працювала в цей день і повністю виконала денну норму.

Як відзначають керівники колгоспу, кількість зібраної в день кукурудзи і якість виконаної роботи говорять про те, що в цю десятиденку студенти працювали не гірше, а навіть краще, ніж в теплі вересневі дні. Очевидно, допоміг в роботі набутий досвід. В окремі дні наша група збирала по 20 сотих. Особливо слід відзначити сумлінне ставлення до праці тт. Слесаревої Г., Явор-

ської Г., Руденка А., Герасименко В., Монжосова А., Ібрагім-Заде Д.

У вільний від роботи час група готувалася до диспуту по творчості Єсеніна. Підготовка велася в сільському клубі разом з молоддю села, яка з великою зацікавленістю поставилася до методу нашої підготовки до диспуту. Часто душею вечорів відпочинку був Вася Важов — наш баяніст. Під його музику ми співали пісні, організували танці.

Люба Кириленко була нашим «шефом-поваром». В час перебування в колгоспі Любі прийшлося, мабуть, найбільше попрацювати. Щоб кожний з нас вчасно і смачно поспідав, пообідав і ввечеря, Любі доводилось розпочинати робочий день з 4-х годин ранку.

Немало зусиль приклали для правильної організації нашої праці і відпочинку керівники нашої групи Іванов П. Г. та Іщенко Л. В.

Л. ЧЕРНИКОВ, студент III курсу геолого-географічного факультету.

ДІЙОВА ДОПОМОГА ПЕРШОКУРСНИКАМ

Кабінетом марксизму-ленінізму вперше організовані зустрічі студентів перших курсів із студентами других курсів по обміну досвідом у вивченні курсу основ марксизму-ленінізму.

Ще до початку семінарських занять з основ марксизму-ленінізму такі зустрічі були проведені на філологічному, історичному, фізико-математичному, хімічному і геолого-географічному факультетах.

Необхідно відзначити велику підготовчу роботу, проведenu студентами II курсу філологічного факультету О. Ковальчук і В. Лубінець. Вони обдумували кожну фразу своїх виступів, прагнули якомога дохідливіше передати свій досвід першокурсникам. О. Ковальчук у своєму виступі зупинилася на тому, як вона конспектує твори класиків марксизму-ленінізму, розповіла про труднощі, які їй зустрічалися, коли вперше почала працювати над творами Маркса, Енгельса, Леніна, Сталіна, і як вона переборювала ці труднощі.

О. Ковальчук конкретно зупинилася на тому, як конспектувала твір Маркса і Енгельса «Маніфест Комуністичної партії». Вона радила не поспішати при конспектуванні, спочатку прочитати кілька разів той чи інший розділ книги, продумати зміст прочитаного, усунути основні думки, скласти план конспекту, а потім вже приступати до конспектування. Ковальчук радила також не складати великих, «пухлих» конспектів. Великі конспекти часто є свідченням поверхової, недосвідченої роботи, результатом поспіху. Другою причиною «пухлих» конспектів є багатослівність. Необхідно привчати себе до короткості, вміння небагатою словами сказати багато.

В. Лубінець поділилася з першокурсниками досвідом підготовки до семінарів за планом семінарського заняття. Вона сказала, що до семінарів треба готуватися систематично; а не лише напередодні семінару. Не можна готуватися до семінару, поки не законспектовано відповідну

рекомендовану літературу. Маючи план семінару, необхідно уважно прочитати законспектовану літературу, а потім скласти розгорнутий план виступу з кожного питання. При цьому історичний матеріал слід пов'язувати з сучасністю, а також із своєю спеціальністю. В. Лубінець розповіла, як вона готувалася до першого семінарського заняття по «Маніфесту Комуністичної партії» за планом цього семінару.

Студенти уважно слухали О. Ковальчук і В. Лубінець, робили відповідні записи, задавали багато питань, що їх особливо цікавили. Відповіді на всі питання були глибокими і продуманими.

Завідувач кабінетом марксизму-ленінізму т. Лисенко доповнював виступи, уточнював деякі положення, а наприкінці зустрічі підвів підсумки.

Це починання, зроблене кабінетом марксизму-ленінізму, дуже корисне, його треба всіляко підтримувати і розвивати.

рекомендовану літературу. Маючи план семінару, необхідно уважно прочитати законспектовану літературу, а потім скласти розгорнутий план виступу з кожного питання. При цьому історичний матеріал слід пов'язувати з сучасністю, а також із своєю спеціальністю. В. Лубінець розповіла, як вона готувалася до першого семінарського заняття по «Маніфесту Комуністичної партії» за планом цього семінару.

Студенти уважно слухали О. Ковальчук і В. Лубінець, робили відповідні записи, задавали багато питань, що їх особливо цікавили. Відповіді на всі питання були глибокими і продуманими.

Завідувач кабінетом марксизму-ленінізму т. Лисенко доповнював виступи, уточнював деякі положення, а наприкінці зустрічі підвів підсумки.

Це починання, зроблене кабінетом марксизму-ленінізму, дуже корисне, його треба всіляко підтримувати і розвивати.

БОРОТЬБА КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ ЗА ДАЛЬШЕ ПІДНЕСЕННЯ ВАЖКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Радянський народ під мудрим і випробуваним керівництвом Комуністичної партії успішно будує комунізм.

Для здійснення завдань по завершенню будівництва соціалізму і поступовому переходу від соціалізму до комунізму необхідне створення достатку матеріальної і духовної продукції. Визначальна роль в розв'язанні цих питань належить важкій промисловості — основі основ соціалізму і комунізму.

Засновник нашої партії великий Ленін ще напередодні Великої Жовтневої соціалістичної революції вказав народам нашої країни, робітникам і селянам вихід з катастрофи, до якої привели Росію панівні реакційні класи і їх лакеї—меншовики і есери, — догоджаючи світовим імперіалістичним силам. Жовтнева соціалістична революція врятувала нашу країну від катастрофи, яка їй загрожувала, і створила умови для бурхливого розвитку виробничих сил країни.

За роки Радянської влади небувала зросли продуктивні сили нашої країни, особливо виросла важка промисловість.

В 1955 році в Радянському Союзі було добуто 70 міль. тонн нафти, 390 міль. тонн вугілля, випалено понад 33 міль. тонн навану, біля 45 міль. тонн сталі, 166 млрд. кіловат-годин електроенергії, що у 87 раз більше, ніж в 1913 році. Потужність гідроелектростанцій, які будують у нас зараз, майже втричі перевищує потужність всіх гідроелектростанцій, які працювали до 1954 р. Про могутність нашої промисловості говорить той факт, що один Магнітогорський металургійний комбінат дає більше металу, ніж всі металургійні підприємства старої Росії. В нашої країні введена в дію перша в світі промислова електростанція, яка працює на атомній енергії. Докорінно змінилося співвідношення між важкою і легкою промисловістю. Якщо в 1913 р. виробництво засобів виробництва становило лише 6,8% валової продукції промисловості, то в 1940 р. воно дорівнювало вже 62,2%, в 1953 році—70%, а в 1955 році—понад 70%.

Спіраючись на важку промисловість і на її переважний розвиток, партія намітила науково обґрунтовану програму кругого піднесення всіх галузей сільськогосподарства, основи цінніших і передовіших земель, дальшого розвитку легкої і харчової промисловості і на цій основі — поліпшення матеріального і культурного становища радянського народу. Важка промисловість в достатній мірі постачає сільському господарству передову техніку. В 1955 р. на полях нашої країни працює 1 міль. 400 тис. тракторів (в 15-льонному обсязі), 350 тис. зернових комбайнів, 450 тис. грузовиків та інших сільськогосподарських машин.

Партія викрила еволюціоністський марксизму в галузі економічної теорії і ще раз підкреслила неохочість своєї генеральної лінії. В постанові січневого Пленуму ЦК КПРС за 1955 р. з особливою силою підкреслено, що «Комуністична партія, керуючись вченням великого Леніна про всемірний розвиток важкої машинної промисловості, електрифікації країни, вважає, як і раніше, своїм головним завданням дальше піднесення важкої індустрії, яка складає міцну основу всього народного господарства і непорушної обороноздатності нашої Батьківщини, джерело неухильного росту благоустрою радянського народу».

Змінила соціалістична економіка, керівна роль важкої промисловості привели до ще більшого зміцнення союзу робітничого класу з селянством, дружби народів нашої країни і є гранітною основою для дальшого успішного руху на шляху до комунізму.

Керуючись рішеннями січневого Пленуму ЦК КПРС, партія і радянський уряд розробили міроприємства по дальшому піднесенню важкої промисловості.

Вузьким місцем в нашої промисловості є приладобудування. Дуже небагато техніки в авторотарному і сільськогосподарському машинобудуванні. Вирившись ці та інші недоліки в роботі соціалістичної промисловості, лінинський Пленум ЦК КПРС вказав, що для розв'язання завдань по дальшому піднесенню важкої промисловості

супільного виробництва з переважним ростом виробництва засобів виробництва. Для того щоб розв'язати основне економічне завдання, висунуте ще В. І. Леніним в роботі «Про в'язання катастрофа і як з неї боротися» — конкретизував І. В. Сталін на XVIII з'їзді партії — догмати і переняти найбільш розвинені в економічному відношенні капіталістичні країни у виробництві продукції для душі населення,— необхідний дальній швидкий розвиток всього народного господарства і в першу чергу його провідної галузі— важкої промисловості. Крім того, розвиток важкої промисловості диктується вимогами міжнародної обстановки, інтернаціональним обов'язком нашого народу, який надає безкорисливу і першочислу технічну допомогу народам країн народної демократії і своїми успіхами революціонує трудящих всіх країн, а також необхідність зміцнювати активну оборону нашої країни.

Ось чому Комуністична партія і Радянський уряд вказують на необхідність дальшого всебічного розвитку машинобудування, сервісних індустрій, особливо верстатобудування і виробництва ковальсько-пресових машин, енергетики, чорної і кольорової металургії, дальшого розвитку вугільної, нафтової, хімічної і лісової промисловості, промисловості будівельних матеріалів і т. д. Особлива увага приділяється збільшенню потужності електростанцій, будівництву яких повинно випереджувати розвиток інших галузей народного господарства, щоб забезпечувати їх електроенергією.

Складна в справі 1955 року Центрального Комітету партії і Радянського Союзу Всесоюзна нарада партійників промисловості і особливо лінинський Пленум ЦК КПРС цього року всебічно і по-діловому обговорили корисні питання роботи промисловості і перспективи її дальшого розвитку, викрили серйозні недоліки в роботі ряду міністерств, промислових підприємств і вказали на шляхи ліквідації цих недоліків. Вказано було шляхи і засоби використання козальських можливостей, закладених в соціалістичній промисловості.

Лінинський Пленум ЦК КПРС з особливою силою підкреслив, що підсумки роботи промисловості підтверджують правильність генеральної лінії нашої партії, спрямованої на переважний розвиток виробництва засобів виробництва в порівнянні з виробництвом предметів вжитку. Ця лінія непорушна і є обов'язковою умовою розширеного соціалістичного відтворення. Пленум намітив конкретну програму дальшого розвитку важкої промисловості.

Багато підприємств і міністерств систематично не виконують плани, прикриваючись середніми показниками, за якими приховується погана робота окремих заводів, шахт, електростанцій та інших підприємств. Деякі підприємства працюють неритмічно. З початку місяця і квартала ці підприємства працюють не на повну потужність, а в кінці місяця ці квартали починається штурмування, що призводить до випуску недоброякісної продукції. В ряді галузей промисловості відстає механізація важких трудомістких робіт, особливо допоміжних робіт, слабо впроваджується нова і найновіша техніка, не здійснюється комплексна механізація, слабо використовуються досягнення передової науки і практики, не завжди узгоджується досвід новаторів. Багато зразків наших машин і устаткування за своїми технічними характеристиками (продуктивністю, економічністю, ресурсами роботи, вагою, автоматизацією керування), як вказує М. О. Буланін, відстають від кращих зразків, що випускаються за кордоном.

Вузьким місцем в нашої промисловості є приладобудування. Дуже небагато техніки в авторотарному і сільськогосподарському машинобудуванні. Вирившись ці та інші недоліки в роботі соціалістичної промисловості, лінинський Пленум ЦК КПРС вказав, що для розв'язання завдань по дальшому піднесенню важкої промисловості

необхідно домогтися виробництва і перенесення плану, як за кількістю, так і за якістю, кожним заводом, фабрикою, міністерством, кожним робітником, необхідна ритмічна і злагоджена робота всіх підприємств, викориння штурмування, більш широке і сміливе впровадження нової і найновішої техніки, підвищення темпів технічного удосконалення у всіх галузях промисловості на базі електрифікації, комплексної механізації і автоматизації виробничих процесів, запровадження найновіших високоефективних станків, машин і апаратів, постійне вдосконалення технології виробництва, застосування атомної енергії для мирних цілей. Автоматизація виробництва і комплексна механізація є найбільш перспективним напрямком у розвитку техніки. Пленум вказав на необхідність створення високопродуктивних верстатів, автоматичних ліній, механічних ковальсько-штампувальних і гідралінних пресів, ковальсько-пресових автоматів, ливарного устаткування, могутніх парових турбін потужністю в 200—300 тис. кв. т. турбогенераторів, гідротурбін і гідротрансмісій, газотурбінних установок і дизелів, газотурбінних, тепловозів, електровозів, автоматизованих прокатних станів, гідроліній устаткування, приладів для автоматичного контролю і керування виробничими процесами.

Лінинський Пленум вказав на необхідність реконструювати діючі заводи і фабрики на новій технічній базі, максимально використати наявне устаткування, підняти продуктивність машин, зменшувати їх вагу, збільшувати економію, автоматизувати керування. Постановою було завдання ще ширше розгорнути соціалістичне змагання і ударничий заправдувати досягнення передовиків виробництва і роботи їх наладників всіх робітників, для чого організувати постійно діючі виставки досягнень науки і передового досвіду, ширше розгорнути творчу ініціативу робітничого класу і інтелігенції, регулярно проводити збори господарських активів, частіше скликати науково-технічні конференції, наради новаторів виробництва, раціоналізаторів і винахідників, систематично проводити виробничі наради на підприємствах. На пленумі вказувалося, що необхідно посилити зв'язок науки з виробництвом, рухати вперед технологічну науку, сміливіше і рішучіше боротися за недоліками і коштувати, борючись за дальшим режим економії, за використання всіх резервів науки і в промисловості. Особливо важливе має спеціалізація і кооперування виробництва. Спеціалізація і кооперування спрямовано на покращення використання технічних потужностей, розвитку спеціальних, високопродуктивного устаткування. Спеціалізація і кооперування повинні привести до ліквідації кустарських підприємств. Намічені Пленумом міроприємства сприятимуть підвищенню продуктивності праці, яка є вирішальним фактором у здійсненні основного економічного завдання СРСР—дальшого росту всього народного господарства і підвищення благоустрою народу.

Партія надавала і надає першорядного значення безперервному зростанню продуктивності праці, адже від цього залежить розвиток народного господарства і поліпшення матеріального і культурного рівня народу. За останні 26 років продуктивність праці в промисловості виросла у нас більш ніж в 6 раз, а з 1940 року по 1955 рік—майже в два рази.

Важливим міроприємством для поліпшення роботи промисловості і поліпшення роботи науково-дослідних установ, покращення підготовки і перепідготовки кадрів, підвищення особистої відповідальності, підвищення ролі начальників цехів і майстрів підприємств, збільшення прав директорів, скорочення і удешевлення управлінського апарату, збільшення його гнучкості і працездатності тощо.

Важливим фактором росту промисловості є правильне розміщення продуктивних сил нашої країни. Керуючись вказівками Леніна, наша партія проводила величезну роботу по правильному розміщенню продуктивних сил країни, в результаті чого на колишніх окраїнах старої Росії було створено велика промислова база, що привело до ліквідації фактичної нерівності, до зміцнення економічної могутності нашої країни, до зміцнення дружби і співробітництва народів нашої країни.

XIX з'їзд партії вказав на необхідність поліпшення географічного розміщення промислових підприємств. Проте ці вказівки виконувались не задовольно, тому лінинський Пленум ще раз наголосив на необхідності поліпшення загальнодержавного планування в справі розміщення продуктивних сил країни, наблизити промисловість до джерел сировини і палива, до районів споживання, на необхідності правильної спеціалізації і комплексного розвитку господарства економічних районів, на більш швидкому розвитку промисловості східних районів.

Для покращення планування 26 травня 1955 р. указом Президії Верховної Ради СРСР утворені на основі Державного Планового Комітету СРСР дві комісії—Комісія по перспективному плануванню (Держплан СРСР) і Комісія по поточному плануванню (Держекономкомісія СРСР). З метою кращої організації справи створено також спеціальні комісії з узагальнення досвіжень науки, техніки і технології в народному господарстві, а також посилення науково-технічної пропаганди утворений Державний комітет по новій техніці (Держтехніка, СРСР).

Одним з найважливіших міроприємств по дальшому піднесенню важкої промисловості є впровадження в будівництво індустріальних методів, застосування залізобетонних конструкцій, зведення і поліпшення будівельних робіт.

В нашої країні є всі необхідні умови для виконання наміченої лінинським Пленумом програми дальшого піднесення важкої промисловості—могутня соціалістична індустрія і соціалістичне сільське господарство, передові соціалістичні системи виробництва, висококваліфіковані кадри робітників та інженерно-технічних працівників, їх висока свідомість і патріотизм, козальні багатства нашої країни.

Вирішальну силу у виконанні намічених завдань є керівництво Комуністичної партії — організуючу і спрямовуючу силу радянського суспільства. Ось чому лінинський Пленум ЦК КПРС зобов'язав партійні організації посилити керівництво промисловістю, домогтися конкретних ре-

зультатів у поліпшенні роботи підприємств, посилити організаторську і політмасову роботу, підняти активність комуністів і підвищити їх відповідальність, докорінно поліпшити роботу промислових відділів райкомів, міськомів, обкомів, крайкомів, ЦК компартій союзних республік, посилити керівництво комсомолом і студентам університетів, варто прогнати нашу діяльність як ми готовимо і готуємося до педагогічних завдань, посилити керівництво соціалістичним змаганням і ударничством, домогтися узагальнення передового досвіду та розповсюдження досягнень передовиків і на цій основі домогтися підвищення продуктивності праці. Зараз в промисловості працює понад 2 мільйони комуністів і понад 3,5 мільйони комсомольців.

Радянський народ сприйняв рішення лінинського Пленуму ЦК КПРС, на спрямовані на прискорення розвитку важкої промисловості, і під керівництвом партії звівся за її здійсненням. Партія мобілізує творчі сили народу на розв'язання всенародного завдання — розвитку важкої промисловості і на її основі кругого піднесення сільського господарства, росту всього народного господарства і дальшого поліпшення матеріального і культурного становища всіх трудящих.

Одна з найважливіших вимог, яку пред'являє М. І. Калінін до радянського вчителя, — це його комуністична ідейність. Кожному, хто хотів бути інженером людських, необхідно оволодіти марксистсько-ленінською наукою про закони розвитку людського суспільства і закони розвитку соціалістичного будівництва. Отже боротьба за відмінну успішність наших студентів з основ марксизму-ленізму є боротьбою за майбутнього повноцінного вчителя.

Виходячи з того положення, що правильно виховані діти і юнаки зможуть лише вчителі, які самі виховані, М. І. Калінін висуває вимогу про високий моральний авторитет учителя. «Можна сміливо сказати,—говорить М. І. Калінін на нараді учителів-відмінників,—що якщо вчитель авторитетний,—що якщо людина на все життя залишається сліди впливу цього вчителя. Ось чому й важливо, щоб учитель стежив за собою, щоб він почував, що його поведінка і його дії знаходяться під сильним контролем своїх учнів».

М. І. Калінін вимагає, щоб учителі був кришталіно чесним, неідеальним. Справа честі всього колективу університету виховати ці якості у кожного нашого студента.

Великого значення надавав М. І. Калінін наявності глибоких знань у вчителя з предмета його спеціальності, умінню викладати цей предмет. Університет озброє студентів, як правило, глибокими знаннями. Але одних знань недостатньо. Треба ще вміти раціонально передати ці знання. Крім глибокого вивчення таких

завод ім. Січневого повстання намітив збільшити випуск валової продукції більше ніж на 70%, канатний завод — в два рази, завод пресів — в три рази. Взяті зобов'язання успішно виконуються.

Разом з тим, в роботі ряду заводів і фабрик є суттєві недоліки. Наприклад, завод ім. Старостина випускає ваги дальної конструкції, на цьому ж заводі слабо механізуються допоміжні роботи. Не всі підприємства працюють ритмічно, деякі не виконують замовлень, дають брак.

Партія вчить нас не лише глибоко викривати недоліки, наявні в нашої роботі, але й вполюєливо боротися за їх ліквідацію, за дальше піднесення промисловості, всього народного господарства.

Радянський народ під керівництвом Комуністичної партії, готуючись гідно зустріти XX з'їзд КПРС, повинні всі лінинські вимоги виконати на повну міру. Пленумом міроприємства по дальшому розвитку соціалістичної важкої промисловості, поліпшення технології, зведення і поліпшення будівельних робіт.

Вирішальну силу у виконанні намічених завдань є керівництво Комуністичної партії — організуючу і спрямовуючу силу радянського суспільства. Ось чому лінинський Пленум ЦК КПРС зобов'язав партійні організації посилити керівництво промисловістю, домогтися конкретних ре-

зультатів у поліпшенні роботи підприємств, посилити організаторську і політмасову роботу, підняти активність комуністів і підвищити їх відповідальність, докорінно поліпшити роботу промислових відділів райкомів, міськомів, обкомів, крайкомів, ЦК компартій союзних республік, посилити керівництво комсомолом і студентам університетів, варто прогнати нашу діяльність як ми готовимо і готуємося до педагогічних завдань, посилити керівництво соціалістичним змаганням і ударничством, домогтися узагальнення передового досвіду та розповсюдження досягнень передовиків і на цій основі домогтися підвищення продуктивності праці. Зараз в промисловості працює понад 2 мільйони комуністів і понад 3,5 мільйони комсомольців.

Радянський народ сприйняв рішення лінинського Пленуму ЦК КПРС, на спрямовані на прискорення розвитку важкої промисловості, і під керівництвом партії звівся за її здійсненням. Партія мобілізує творчі сили народу на розв'язання всенародного завдання — розвитку важкої промисловості і на її основі кругого піднесення сільського господарства, росту всього народного господарства і дальшого поліпшення матеріального і культурного становища всіх трудящих.

Одна з найважливіших вимог, яку пред'являє М. І. Калінін до радянського вчителя, — це його комуністична ідейність. Кожному, хто хотів бути інженером людських, необхідно оволодіти марксистсько-ленінською наукою про закони розвитку людського суспільства і закони розвитку соціалістичного будівництва. Отже боротьба за відмінну успішність наших студентів з основ марксизму-ленізму є боротьбою за майбутнього повноцінного вчителя.

Виходячи з того положення, що правильно виховані діти і юнаки зможуть лише вчителі, які самі виховані, М. І. Калінін висуває вимогу про високий моральний авторитет учителя. «Можна сміливо сказати,—говорить М. І. Калінін на нараді учителів-відмінників,—що якщо вчитель авторитетний,—що якщо людина на все життя залишається сліди впливу цього вчителя. Ось чому й важливо, щоб учитель стежив за собою, щоб він почував, що його поведінка і його дії знаходяться під сильним контролем своїх учнів».

М. І. Калінін вимагає, щоб учителі був кришталіно чесним, неідеальним. Справа честі всього колективу університету виховати ці якості у кожного нашого студента.

Великого значення надавав М. І. Калінін наявності глибоких знань у вчителя з предмета його спеціальності, умінню викладати цей предмет. Університет озброє студентів, як правило, глибокими знаннями. Але одних знань недостатньо. Треба ще вміти раціонально передати ці знання. Крім глибокого вивчення таких

завод ім. Січневого повстання намітив збільшити випуск валової продукції більше ніж на 70%, канатний завод — в два рази, завод пресів — в три рази. Взяті зобов'язання успішно виконуються.

Разом з тим, в роботі ряду заводів і фабрик є суттєві недоліки. Наприклад, завод ім. Старостина випускає ваги дальної конструкції, на цьому ж заводі слабо механізуються допоміжні роботи. Не всі підприємства працюють ритмічно, деякі не виконують замовлень, дають брак.

Партія вчить нас не лише глибоко викривати недоліки, наявні в нашої роботі, але й вполюєливо боротися за їх ліквідацію, за дальше піднесення промисловості, всього народного господарства.

Радянський народ під керівництвом Комуністичної партії, готуючись гідно зустріти XX з'їзд КПРС, повинні всі лінинські вимоги виконати на повну міру. Пленумом міроприємства по дальшому розвитку соціалістичної важкої промисловості, поліпшення технології, зведення і поліпшення будівельних робіт.

Вирішальну силу у виконанні намічених завдань є керівництво Комуністичної партії — організуючу і спрямовуючу силу радянського суспільства. Ось чому лінинський Пленум ЦК КПРС зобов'язав партійні організації посилити керівництво промисловістю, домогтися конкретних ре-

зультатів у поліпшенні роботи підприємств, посилити організаторську і політмасову роботу, підняти активність комуністів і підвищити їх відповідальність, докорінно поліпшити роботу промислових відділів райкомів, міськомів, обкомів, крайкомів, ЦК компартій союзних республік, посилити керівництво комсомолом і студентам університетів, варто прогнати нашу діяльність як ми готовимо і готуємося до педагогічних завдань, посилити керівництво соціалістичним змаганням і ударничством, домогтися узагальнення передового досвіду та розповсюдження досягнень передовиків і на цій основі домогтися підвищення продуктивності праці. Зараз в промисловості працює понад 2 мільйони комуністів і понад 3,5 мільйони комсомольців.

Радянський народ сприйняв рішення лінинського Пленуму ЦК КПРС, на спрямовані на прискорення розвитку важкої промисловості, і під керівництвом партії звівся за її здійсненням. Партія мобілізує творчі сили народу на розв'язання всенародного завдання — розвитку важкої промисловості і на її основі кругого піднесення сільського господарства, росту всього народного господарства і дальшого поліпшення матеріального і культурного становища всіх трудящих.

Одна з найважливіших вимог, яку пред'являє М. І. Калінін до радянського вчителя, — це його комуністична ідейність. Кожному, хто хотів бути інженером людських, необхідно оволодіти марксистсько-ленінською наукою про закони розвитку людського суспільства і закони розвитку соціалістичного будівництва. Отже боротьба за відмінну успішність наших студентів з основ марксизму-ленізму є боротьбою за майбутнього повноцінного вчителя.

Виходячи з того положення, що правильно виховані діти і юнаки зможуть лише вчителі, які самі виховані, М. І. Калінін висуває вимогу про високий моральний авторитет учителя. «Можна сміливо сказати,—говорить М. І. Калінін на нараді учителів-відмінників,—що якщо вчитель авторитетний,—що якщо людина на все життя залишається сліди впливу цього вчителя. Ось чому й важливо, щоб учитель стежив за собою, щоб він почував, що його поведінка і його дії знаходяться під сильним контролем своїх учнів».

М. І. Калінін вимагає, щоб учителі був кришталіно чесним, неідеальним. Справа честі всього колективу університету виховати ці якості у кожного нашого студента.

ВИХОВУВАТИ СПРАВЖНІХ ПЕДАГОГІВ

20 листопада минуло 80 років з дня народження Михайла Івановича Калініна.

Статті і промови М. І. Калініна є величезним вкладом в нашу радянську педагогічну науку.

Візнаючи визначну дату, нам, професорсько-викладацькому складу і студентам університетів, варто прогнати нашу діяльність як ми готовимо і готуємося до педагогічних завдань, посилити керівництво соціалістичним змаганням і ударничством, домогтися узагальнення передового досвіду та розповсюдження досягнень передовиків і на цій основі домогтися підвищення продуктивності праці. Зараз в промисловості працює понад 2 мільйони комуністів і понад 3,5 мільйони комсомольців.

Радянський народ сприйняв рішення лінинського Пленуму ЦК КПРС, на спрямовані на прискорення розвитку важкої промисловості, і під керівництвом партії звівся за її здійсненням. Партія мобілізує творчі сили народу на розв'язання всенародного завдання — розвитку важкої промисловості і на її основі кругого піднесення сільського господарства, росту всього народного господарства і дальшого поліпшення матеріального і культурного становища всіх трудящих.

Одна з найважливіших вимог, яку пред'являє М. І. Калінін до радянського вчителя, — це його комуністична ідейність. Кожному, хто хотів бути інженером людських, необхідно оволодіти марксистсько-ленінською наукою про закони розвитку людського суспільства і закони розвитку соціалістичного будівництва. Отже боротьба за відмінну успішність наших студентів з основ марксизму-ленізму є боротьбою за майбутнього повноцінного вчителя.

Виходячи з того положення, що правильно виховані діти і юнаки зможуть лише вчителі, які самі виховані, М. І. Калінін висуває вимогу про високий моральний авторитет учителя. «Можна сміливо сказати,—говорить М. І. Калінін на нараді учителів-відмінників,—що якщо вчитель авторитетний,—що якщо людина на все життя залишається сліди впливу цього вчителя. Ось чому й важливо, щоб учитель стежив за собою, щоб він почував, що його поведінка і його дії знаходяться під сильним контролем своїх учнів».

М. І. Калінін вимагає, щоб учителі був кришталіно чесним, неідеальним. Справа честі всього колективу університету виховати ці якості у кожного нашого студента.

Великого значення надавав М. І. Калінін наявності глибоких знань у вчителя з предмета його спеціальності, умінню викладати цей предмет. Університет озброє студентів, як правило, глибокими знаннями. Але одних знань недостатньо. Треба ще вміти раціонально передати ці знання. Крім глибокого вивчення таких

завод ім. Січневого повстання намітив збільшити випуск валової продукції більше ніж на 70%, канатний завод — в два рази, завод пресів — в три рази. Взяті зобов'язання успішно виконуються.

Разом з тим, в роботі ряду заводів і фабрик є суттєві недоліки. Наприклад, завод ім. Старостина випускає ваги дальної конструкції, на цьому ж заводі слабо механізуються допоміжні роботи. Не всі підприємства працюють ритмічно, деякі не виконують замовлень, дають брак.

Партія вчить нас не лише глибоко викривати недоліки, наявні в нашої роботі, але й вполюєливо боротися за їх ліквідацію, за дальше піднесення промисловості, всього народного господарства.

Радянський народ під керівництвом Комуністичної партії, готуючись гідно зустріти XX з'їзд КПРС, повинні всі лінинські вимоги виконати на повну міру. Пленумом міроприємства по дальшому розвитку соціалістичної важкої промисловості, поліпшення технології, зведення і поліпшення будівельних робіт.

Вирішальну силу у виконанні намічених завдань є керівництво Комуністичної партії — організуючу і спрямовуючу силу радянського суспільства. Ось чому лінинський Пленум ЦК КПРС зобов'язав партійні організації посилити керівництво промисловістю, домогтися конкретних ре-

зультатів у поліпшенні роботи підприємств, посилити організаторську і політмасову роботу, підняти активність комуністів і підвищити їх відповідальність, докорінно поліпшити роботу промислових відділів райкомів, міськомів, обкомів, крайкомів, ЦК компартій союзних республік, посилити керівництво комсомолом і студентам університетів, варто прогнати нашу діяльність як ми готовимо і готуємося до педагогічних завдань, посилити керівництво соціалістичним змаганням і ударничством, домогтися узагальнення передового досвіду та розповсюдження досягнень передовиків і на цій основі домогтися підвищення продуктивності праці. Зараз в промисловості працює понад 2 мільйони комуністів і понад 3,5 мільйони комсомольців.

Радянський народ сприйняв рішення лінинського Пленуму ЦК КПРС, на спрямовані на прискорення розвитку важкої промисловості, і під керівництвом партії звівся за її здійсненням. Партія мобілізує творчі сили народу на розв'язання всенародного завдання — розвитку важкої промисловості і на її основі кругого піднесення сільського господарства, росту всього народного господарства і дальшого поліпшення матеріального і культурного становища всіх трудящих.

Одна з найважливіших вимог, яку пред'являє М. І. Калінін до радянського вчителя, — це його комуністична ідейність. Кожному, хто хотів бути інженером людських, необхідно оволодіти марксистсько-ленінською наукою про закони розвитку людського суспільства і закони розвитку соціалістичного будівництва. Отже боротьба за відмінну успішність наших студентів з основ марксизму-ленізму є боротьбою за майбутнього повноцінного вчителя.

Виходячи з того положення, що правильно виховані діти і юнаки зможуть лише вчителі, які самі виховані, М. І. Калінін висуває вимогу про високий моральний авторитет учителя. «Можна сміливо сказати,—говорить М. І. Калінін на нараді учителів-відмінників,—що якщо вчитель авторитетний,—що якщо людина на все життя залишається сліди впливу цього вчителя. Ось чому й важливо, щоб учитель стежив за собою, щоб він почував, що його поведінка і його дії знаходяться під сильним контролем своїх учнів».

ЛИСТИ наших ЧИТАЧІВ

Про роботу читального залу

Читальний зал наукової бібліотеки працює інтенсивно. У зв'язку із зростанням інтересу до наукової літератури з кожним роком збільшується кількість читачів. В постійному фонді читального залу є необхідна довідкова і соціально-економічна література, що рекомендується агітаторам для політінформації.

В разі відсутності потрібної читачеві книги, відділ фондів бібліотеки дає обґрунтовані відмови.

Однак останнім часом працівникам читального залу доводиться все частіше зустрічатися з незадоволенням професорсько-викладацького складу, аспірантів, студентів. Причиною цього—гігнота залу, велика скученість, відсутність окремого стола для кожного читача, відсутність вентиляції і т. д.

Професорсько-викладацький склад і

аспіранти неодноразово вже просили виділити їм окрему кімнату для занять.

Студенти других і третіх курсів, яким потрібна література для курсових робіт, наявна лише у фондах нашої бібліотеки, обурюються: викладачі їм рекомендують звернутися до наукової бібліотеки, а ми через відсутність місць вимушені їм відмовляти.

Працівники читального залу поставлені у важкі умови також у зв'язку з тим, що фонди бібліотеки зростають, а місця для збереження літератури дуже мало.

Ми сподіваємося, що адміністрація університету задовольнить ходатайство дирекції бібліотеки про виділення нам приміщення і таким чином поліпшить умови навчально-наукової роботи.

О. НОТКІНА.

Це не дрібниці

Про моральне обличчя студента говорити не лише те, які оцінки в його заліковій книжці, чи наскільки красиво і дохідливо вміє він виступати на комсомольських зборах.

Не менше, а може навіть більше, розповідає про його моральне обличчя, поведінка в час, коли за ним менше слідкують, коли критерієм поведінки служить в основному власна совість.

Студенти кожний день приходять на заняття в чисто прибрані аудиторії. Той, хто вміє цінувати працю, розуміє, що тієї чистоти, яка зустрічає вранці студентів, домагаються живі люди, витрачаючи на це силу і час. І, мабуть, не всі студенти замислюються над тим, що не одна з нас, прибиральниць, закінчивши роботу, з любов'ю оглядає чисту і світлу аудиторію. Та яке розчарування чекає тебе, коли заходиш в аудиторію після занять. Розкидані партії, купи паперу, надписи крейдою, сосянничкове лушпиння... Як же тут не розчаруватися, коли твоєю працею нехтують освічені люди, які завтра післязавтра стануть на самостійний шлях життя і, хто знає, може так

само не поважатимуть працю своїх товаришів, співробітників. Я прибираю в аудиторіях 94, 90, 89, 91. Тут навчаються студенти геолого-географічного та фізико-математичного факультетів.

Ставлення окремих студентів цих факультетів до дотримання чистоти своїх робочих місць мене обурює. Я пишу «окремим», тому що не вірю, щоб навіть половина студентів так погано себе поведіла. Насмічують і не шанують нашу працю одиниці. Колектив же не засудив, як належало б. Їхньої поведінки. Нещодавно декан фізико-математичного факультету т. Сьора, побачивши в 78 аудиторії купу сміття, яке залишилося після студентів, від здивування, що так насмітити можна за один день, лише розвів руками. Треба, щоб декани вживали необхідних заходів проти таких неподобств. І, звичайно, не лише декани. На це потрібно звернути увагу і комсомольським, і профспілковим активістам.

БАЖИНА Є. П., прибиральниця.

В житті молодого радянського людини рано чи пізно настає день, коли треба не словом, а ділом відповісти на питання, хто ти—ідейна людина, патріот, що міцно, назавжди ув'язав своє життя з ідеями партії, з інтересами Батьківщини, чи обиватель-егоїст, для якого ідея—як одяг, що поносиш і знімеш, кому Батьківщина потрібна лише для того, щоб у неї брати, нічого не віддаючи, який у своїх вчинках керується однією метою—жити ситним і зашнурованим, легким і спокійним життям.

Для студента цей вирішальний день, день екзамена на ідейність, на відданість інтересам народу, настає в кінці V курсу, коли він одержує державне призначення на роботу.

Більшість вихованців нашого факультету витримують цей екзамен з честю. В різних кінцях країни, за десятки, сотні, тисячі кілометрів від Одеси трудяться вихованці факультету, чесно виконуючи свій обов'язок перед Батьківщиною, партією, комсомолом.

В далекому Узбекистані керує середньою школою Юрій Мотовілов, якого багато студентів пам'ятають, як доброго комсомольського активіста, секретаря комітету ЛКСМУ університету.

За закликком вересневого Пленуму ЦК КПРС добровільно виїхала з м. Запоріжжя на роботу в сільську школу Лідія Гайдим. Секретарем сільського райкому комсомолу працює Арнольд Слюсар, очолює районний відділ народної освіти Григорій Куйовда. Завучами і викладачами сільських шкіл працюють Феня Левкович, Льоля Вороновська, Майя Соколова, Віра Молчанова, Ніла Гоздан, Надія Фоменко, Таїса Верховська, Петро Задирака та багато інших випускників нашого факультету.

Але знайшлися серед наших випускників люди, які мають інші погляди на життя, люди нечесні, безідейні, люди-дезертири.

Г. Ветчинкіна, підписавши призначення в Дрогобицьку область, негайно подалася в Київ, до міністра, твердо впевнена в тому, що ця людина може врятувати її. Двічі ходила вона на прийом до міністра, умовляючи залишити її в Одесі. Нам невідомо, які доводи наводила вона для обґрунтування свого прохання. Відомо лише, що після двох візитів міністр не погодився з Ветчинкіною, але її Ветчинкіна не погодилася з міністром. В Одесі знайшлася якась «впливова особа», за допомогою якої вона влаштувалася в Дальницькій (пригород Одеси) школі, а зараз

ця ж така особа допомагає їй перебратися в місто.

Є. Пенова підписала призначення в Червоні Оки, Одеської області. В серпні нею був здійснений розвідувальний виїзд до місця призначення. Виявилось, що Червоні Оки і менші, і гірші за Одесу, і ще й до того—районний центр. А поскільки Пенова вважає себе створеною лише для обласних центрів, то вона за призначенням не поїхала, а залишилася в Одесі.

Барато хто в університеті знав випускницю А. Жданову. Та, мабуть, погано ми її знали: колишня комсомольська активістка, відмінниця, член комітету комсомолу університету, на перевірку вона виявилася людиною нечесною, боягузом, що пасує перед труднощами, дезертиром. Коли Ждановій, як і іншим її однокурсникам, запропонували їхати на роботу в Дрогобицьку область, вона пред'явила офіційний виклик—прохання направити її працювати в сусідній з Одесою Комінтернівський район. Державна комісія врахувала прохання випускниці-активістки Жданова одержала призначення в Комінтерново. Але приїхавши на місце призначення, Жданова різко змінила свою поведінку. Від колишньої активності та комсомольського ентузіазму не залишилося й сліду. Всі свої сили і енергію Жданова спрямувала на одне—вирватися в Одесу. Під різноманітними приводами, намагаючись заслужити репутацію ненадійного працівника, від якого в інтересах справи краще всього позбавитись, Жданова відлучалася в Одесу. А невдовзі вона остаточно переїхала до міста.

О. Іовсу знали на нашому факультеті як людину, яка любить і вміє берегти свій голос. Але турбуючись про голос, Іовса турбувався про своє майбутнє. Ще за місяць до одержання призначення на роботу Іовса прийшов до декана факультету доц. К. Ю. Данилка і секретаря комсомольського бюро факультету з палітцем, в якому стверджувалося, що Іовса—людина великих музичних здібностей (ми, правда, в цьому не впевнені), який необхідно навчатися в консерваторії. Іовса просив створити йому «належні умови» для навчання в консерваторії (тобто дати роботу в пригороді Одеси), а якщо говорити просто і ясно—хотів ухилитись від роботи за спеціальністю. Перша спроба не вдалася, і Іовсі довелося підписати призначення в Татарбунарський район. Але в цьому районі його так і не побачили: «хтось», хто безсумнівно має відношення до видачі справки про «ви-

датні» вокальні дані Іовси і хто має більшу силу, ніж Іовсин голос, допоміг йому влаштуватися в консерваторії. І зараз «хлопчик» добре влаштований. Одне лише хвилює: якби не взнали в університеті, не «підклали б свиню»,—такими думками ділиться Іовсин папа з людьми, які викликають в нього довір'я. Папа поки що може бути спокійний Факультетські, та й не лише факультетські, громадські організації до випадків неявки випускника на місце призначення ставляться байдуже і допускають, щоб «пенови» та «іовси» обманували державу, ставили свої особисті інтереси вище інтересів загальнонародних і перетворювалися б у нероб з університетським дипломом в кишені. Ось вже кілька років ні в стінній факультетській пресі, ні на жодних зборах ми не чуємо голосів, які б засуджували дезертирів. А про більш суворі міри, як притягнення до комсомольської або судової відповідальності, навіть говорити не доводиться, хоч ці міри—найбільш дійові і ефективні.

Дезертири, як правило,—боягузи: десятою дорогою, боячись осуду, обминають вони університет. Але є серед них і нахабні. Ці приходять в університет, подають заяви на складання кандидатського мінімуму, беруть консультації у викладачів. І ніхто їх не засуджує. Навпаки, як старим добрим знайомим, їм тиснуть руки, співчутливо ставляться до того, що вони повернулися до Одеси.

Більш ніж дивну позицію по відношенню до дезертирів займає партійне бюро факультету. Декілька раз на партійних зборах комуністи ставили питання про те, що партбюро повинно повести активну боротьбу проти дезертирів. Це мало б велике виховне значення для всього університетського колективу. Але партбюро від цієї справи систематично ухиляється.

Зараз ясно одне: життя вимагає від громадських організацій філологічного факультету, від ректорату, партійного бюро і комітету ЛКСМУ університету негайно притягнути до суворой, аж до судової відповідальності тих, хто дезертував з роботи. Більше того, будь-що необхідно знайти і притягнути до відповідальності тих «впливових осіб», які відкривають шляхи дезертирам до легкого, спокійного життя, хто сприяє нечесній поведінці деяких випускників університету.

М. РУДЯКОВ, аспірант, Р. ІВАНОВ, студент V курсу, Г. ЖЕРДІЙ, В. ЗОЗУЛЯ, студентки IV курсу філологічного факультету.

ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРТИЛЕРІЇ

Радянський народ і його Збройні Сили в обставині видатних перемог у комуністичному будівництві радісно і урочисто одинадцяті раз святкують День артилерії.

В цей день вся країна відзначає бойові подвиги артилеристів, їх успіхи в бойовій і політичній підготовці, а також заслуги працівників артилерійської промисловості, що забезпечує Радянські Збройні Сили першокласною артилерійською технікою.

День артилерії як всенародне свято встановлений згідно з Указом Президії Верховної Ради СРСР від 21 жовтня 1944 р. на ознаменування великих бойових заслуг артилерії на фронтах Великої Вітчизняної війни.

Святкування Дня артилерії приурочено до однієї з найбільш видатних дат війни—19 листопада 1942 р., коли наші війська, що героїчно захищали Сталінград, перейшли у контрнаступ і наголову розгромили 330-тисячну армію ворожих військ.

Наша перемога під Сталінградом була торжеством всього прогресивного людства, вона була початком докорінного перелому в ході Вітчизняної війни. В досягненні цієї знаменної перемоги радянським артилеристам належала видатна роль.

Радянська артилерія займає почесне місце в складі наших Збройних Сил. Завдяки беззастаням турботам Комуністичної партії і Радянського уряду, наша артилерія виростає в могутній рід військ, і завойовує собі славу головної вогневої ударної сили Радянської Армії.

Артилерія нашої країни, будучи одним з найстаріших родів військ, має багатовікову бойову історію. Історія артилерії—це яскрава сторінка героїчного минулого нашого великого народу, який відстояв у численних боях своє право на державне існування, свою незалежність, свою багату культуру, свої прекрасні миротлюбні традиції.

Артилерія в нашій країні зародилася біля шести сторіч тому. Вона завжди випереджувала в розвитку артилерію інших країн. Раніше, ніж в інших країнах, в Росії з'явилася полкова артилерія, яку Іван Грозний в 1547 р. ввів на озброєння стрілецьких полків. Кінна артилерія була вперше введена в Росії Петром I, і лише через п'ятдесят з лишком років вона з'явилася в Західній Європі. В 1615 р. російськими майстрами була виготовлена трьохдюймової пішалі з нарізами. За кордоном нарізні гармати з'явилися на двісті років пізніше.

В 1586 р. Андрієм Чоховим була відлита відома «Цар-пушка», калібром в 89 см і вагою в 39 тонн. Вона і понині зберігається в Московському Кремлі. В середині XVIII сторіччя російський генерал Шувалов ввів на озброєння російської армії гармати «елінороги», які проіснували понад 100 років і були в свій час неперевершеними за своїми високими бойовими якостями.

Російські артилеристи завжди вважалися великими майстрами своєї справи. В численних боях і походах російської армії, в боротьбі за на-

ціональну незалежність нашого народу, вони перевершили свого противника мужністю, швидкістю дії, майстерністю в стрільбі, проявили велику стійкість, небачену витривалість і вміння в будь-якій обставині громити ворога.

Гідним спадкоємцем всіх кращих традицій російської артилерії стала радянська артилерія, що народилася в ході збройного повстання в жовтні 1917 року.

Після переможного закінчення громадянської війни, завдяки досягненим успіхам у розвитку соціалістичної промисловості, стало можливим озброїти нашу Армію, і в тому числі артилерію сучасним озброєнням і новою бойовою технікою.

До початку Великої Вітчизняної війни Радянська Армія, в результаті беззастанних турбот Комуністичної партії, мала могутню першокласну артилерію, силу і міць вогню якої добре відчували на собі вороги радянського народу.

Віроломний напад фашистської Німеччини на Радянський Союз був серйозним випробуванням для нашої Батьківщини, для Радянських Збройних Сил, в тому числі і для нашої артилерії.

Виключно стійкість і мужність проявили радянські артилеристи, захищаючи Москву, Ленінград, Одесу, Севастополь і Сталінград.

Найбільш яскраво проявилася міць радянської артилерії в грандіозному наступі радянських військ, розпочатому 19 листопада 1942 року під Сталінградом. Цей наступ був підтриманий тисячами наших гармат і мінометів. Міцний вогонь артилерії

зруйнував укріплення ворога і відкрив наші піхоті і танкам шлях до переможного наступу.

Добірні фашистські війська були оточені і розгромлені. Перемога під Сталінградом, яка була початком кінця німецько-фашистської армії, означала початок корінного перелому в ході Великої Вітчизняної війни.

Одне з найважливіших місць у Великої Вітчизняній війні займає Курська битва. Тут, на Курській дузі, в липні 1943 р. розгорнулася жорстока бій проти німецько-фашистських загарбників. На полях Курської дузі було підбито біля 2900 німецьких танків. Ця битва поставила німецько-фашистську армію перед катастрофою.

Берлінська операція була вінцем радянського воєнного мистецтва. Вона була зразком вмілого застосування артилерії. Тут було зосереджено понад 41000 гармат. Це більше, ніж мали разом взяті армії Німеччини, Росії і Франції на кінець першої світової війни. При штурмі Берліну наша артилерія випустила снарядів і мін загальною вагою в 1 мільйон 600 тисяч пудів.

Перемоги армії, бойові успіхи її артилерії були б неможливі без героїчної і самовідданої праці радянських людей в тилу, без моральної підтримки, без тієї безмежної любові і піклування, якою оточує радянський народ свою армію.

В післявоєнний період працівники науки і техніки створили і створюють ще більш досконалі зразки воєнної техніки і озброєння, а воїни наших Збройних Сил з усією наполегливістю оволодівають цією техні-

кою і вдосконалюють свою майстерність з тим, щоб і в дальшому виправдовувати високі звання воїна Радянської Армії, воїна-визволителя, захисника трудящих.

В цьому році радянський народ і разом з ним трудящі міста-героя Одеси зустріли День артилерії новими успіхами у виконанні грандіозної програми комуністичного будівництва.

Немає сумніву в тому, що радянські люди, озброєні рішеннями партії і уряду, докладуть всіх зусиль до того, щоб кожний рік нашого поступу вперед підіймав нас все вище і вище до вершин комунізму.

Розв'язанню цього завдання сприяє зовнішня політика Комуністичної партії і Радянського уряду, активна і послідовна політика збереження і зміцнення миру, розвитку міжнародного співробітництва і ділових зв'язків між всіма країнами. Але миролюбна політика Радянського Союзу не означає його слабкості. Радянська держава неодноразово і досить переконливо доводила, що вміє постояти за свої інтереси і безпеку.

Центральний Комітет партії і Радянський уряд, займаючись мирним будівництвом, ні на хвилину не забувають про зміцнення і розвиток активної оборони країни і оснащення Радянської Армії найновішим озброєнням і бойовою технікою.

На варті державних інтересів нашої великої соціалістичної держави стоять доблесні Збройні Сили і слава радянської артилерії.

В. І. ШЕНДРИК.

В. о. редактора М. ПАВЛЮК.